

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Lubomíra Velce a soudců JUDr. Tomáše Pirka a JUDr. Zuzany Sváčkové ve věci

žalobkyně: **FVE Holýšov I s.r.o.**, IČO: 27118274
sídlem 150 00 Praha 5, Duškova 164
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Vincíkem
sídlem 110 00 Praha 1, Ovocný trh 1096/8

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo životního prostředí**
sídlem, 100 10 Praha 10, Vršovická 65
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem 128 00 Praha 2, Rašínovo nábřeží 42

o zaplacení 1 168 750 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. července 2018, č.j. 9 C 68/2017-273,

takto:

- I. Návrh žalobkyně na vrácení doměřeného soudního poplatku ve výši 56 438 Kč se **z a m í t á**.
- II. Návrh žalované na přerušování řízení a předložení věci k rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru Evropské unie se **z a m í t á**.
- III. Rozsudek soudu I. stupně se **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 1 168 750 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 14.1.2017 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ilona Jiranová

- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 211 273 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavla Vincíka, advokáta.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně na žalované domáhala zaplacení 1 168 750 Kč s příslušenstvím, a to z titulu náhrady škody, která žalobkyni měla vzniknout nezajištění řádné transpozice Směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2012/19/EU ze dne 4.7.2012 o odpadních elektrických zařízeních (dále je Směrnice) do uplynutí její transpoziční lhůty, tj. do 14.2.2014. Tato Směrnice stanovila povinnost členských států zajistit nejpozději do 14.2.2014 financování nákladů na sběr a zpracování odpadu z elektrických a elektronických zařízení (včetně solárních panelů) uvedených na trh po 13.8.2005 výlučně prostřednictvím výrobců těchto zařízení. V rozporu se Směrnicí ukládá vnitrostátní úprava v § 37p odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech (dále jen ZoO), povinnost zajistit financování nutné pro zpracování a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů uvedených na trh do 1.1.2013 provozovatelům solárních elektráren, kteří musí do 30.6.2013 uzavřít smlouvu s provozovatelem kolektivního systému za účelem samotné recyklace solárních panelů a odvádět provozovatelům kolektivních systémů příspěvek tak, aby financování bylo plně zajištěno nejpozději do 1.1.2019. V důsledku neprovedení správné a úplné transpozice směrnice je žalobce znevýhodněn a vzniká mu škoda ve výši zaplaceného poplatku.
2. Žalobkyně je provozovatelem solární elektrárny „FVE Holýšov“ o výkonu 1,250 MW, umístěné v katastrálním území Neuměř. S ohledem na znění § 37p odst. 2 ZoO uzavřela žalobkyně dne 30.6.2013 se společností ASEKOL Solar, s.r.o. smlouvu o zajištění plnění provozovatele solární elektrárny, podle které se žalobkyně zavázala zaplatit tomuto provozovateli kolektivního systému příspěvek v celkové částce 1 168 750 Kč + DPH. Žalobkyni tím vznikla škoda, když podle Směrnice mají recyklaci solárních panelů uvedených na trh po 13.8.2005 financovat výlučně jejich výrobci. V nezajištění řádné a včasné transpozice Směrnice spatřuje žalobkyně nesprávný úřední postup podle § 13 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen OdpŠk), v jehož důsledku vznikla žalobkyni škoda v zažalované výši.
3. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Uvedla, že při transpozici Směrnice nepochybila. Podle žalované byly solární panely nově zahrnuty mezi elektrozařízení Směrnicí až dne 4.7.2012. Z tohoto důvodu mohlo být před jejím přijetím upraveno financování nakládání s odpadními solárními panely podle uvážení členského státu, což se stalo zákonem č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, kterým bylo do zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, včleněno s účinností od 1.1.2013 ustanovení § 37p. Směrnice se však nově vztahuje na solární panely, aniž by výslovně řešila, jakým způsobem má být financováno nakládání s odpadními solárními panely, které byly uvedeny na trh přede dnem její účinnosti, tj. 14.2.2014 – tj. dnem, do kdy byly členské státy povinny Směrnicí implementovat. Způsob financování nakládání s „novými“ elektrozařízeními podle čl. 13 odst. 1 prvního pododstavce Směrnice totiž předpokládá, že výrobci zajistí toto financování při uvedení výrobku na trh a příslušné náklady zahrnou do jeho ceny. V případě historických elektrozařízení se však jedná o výrobky, které již na trh byly uvedeny, a proto v jejich případě nelze uvedený způsob financování použít.
4. Provedenými důkazy soud I. stupně vzal mj. za prokázané, že žalobkyně je právnickou osobou s předmětem podnikání pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, výroba elektřiny. Je nositelkou licence se zahájením licencované činnosti od 18.12.2008. Žalobkyně vyzvala žalovanou k náhradě škody způsobené nesprávným úředním postupem. Výzva byla žalované doručena 13.7.2016. Na tuto výzvu žalovaná reagovala podáním ze dne 31.1.2017, ve kterém nárok neuznala. Dne 30.6.2013 žalobkyně uzavřela se společností ASEKOL Solar, s.r.o. Smlouvu

o zajištění společného plnění povinností provozovatele solární elektrárny, vč. dodatku č. 1, a Všeobecné obchodní podmínky vč. Sazebníku příspěvků, které jsou nedílnou součástí smlouvy, a příloh. Touto smlouvou přenáší žalobkyně na ASEKOL Solar, s.r.o. své povinnosti provozovatele solární elektrárny (držitele licence na výrobu elektřiny podle zvláštního právního předpisu ve výrobě elektřiny, která vyrábí elektřinu ze slunečního záření) týkající se zajištění financování předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů, včetně plnění těchto povinností, jak tyto povinnosti vyplývají z ust. § 37p odst. 2 zákona. ASEKOL Solar, s.r.o. touto smlouvou tyto zákonné povinnosti provozovatele solární elektrárny přejímá tak, že v rámci jím provozovaného kolektivního systému zajistí pro žalobkyni organizačně a technicky, a to zpravidla prostřednictvím třetích osob – smluvních partnerů ASEKOL Solar, s.r.o. za dále uvedených podmínek, splnění těchto povinností v souladu se zákonem a prováděcími právními předpisy k zákonu. Žalobce se za to zavazuje zaplatit ASEKOL Solar, s.r.o. sjednaný příspěvek ve výši 1 168 750 Kč podle splátkového kalendáře na období let 2014-2018. Z účtu FVE Holýšov I s.r.o. byla dne 27.10.2015 byla společnosti ASEKOL Solar, s.r.o. poukázána částka 197 986 Kč, dne 11.11.2014 částka 141 418,75 Kč, dne 27.10.2016 částka 254 553,75 Kč, dne 9.5.2018 částka 53 996,25 Kč a dne 10.11. částka 257 125 Kč. Podle písemného prohlášení společnosti ANTARIS Solar, která dodala předmětné fotovoltaické panely pro výstavbu elektrárny žalobkyně, byly moduly vyrobeny v roce 2008 a zavedeny do hospodářského prostoru Evropské unie.

5. Na takto zjištěný skutkový stav věci soud I. stupně aplikoval ust. § 13 odst. 1 a 2 OdpŠk ve spojení s judikaturou Ústavního soudu ČR, konkrétně s nálezem ze dne 9.2.2011, sp. zn. IV. ÚS 1521/10, zabývající se odpovědností státu za porušení unijního práva za okolností, kdy neexistuje adekvátní úprava takové odpovědnosti státu. V dalším vycházel ze znění článků 1, 2, 13, 14 Směrnice, z příslušných ustanovení ZoO a z důvodové zprávy k zákonu č. 184/2014 Sb., kterou byl změněn ZoO. Konstatoval, že financování nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů je s účinností od 1.1.2013 upraveno novelou ZoO provedenou zákonem 65/2012 Sb. o podporovaných zdrojích energie, schváleným dne 31.1.2012, tedy přede dnem nabytí účinnosti Směrnice, ust. § 37p ZoO tak, že pro solární panely uvedené na trh do 1.1.2013 zajistí financování předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů, včetně plnění těchto povinností, provozovatel solární elektrárny, jejíž jsou solární panely součástí, prostřednictvím osoby podle § 37h odst. 1 písm. c). Tuto povinnost musí zajistit prostřednictvím rovnoměrných dílčích plateb příspěvků, poskytovaných minimálně s roční periodicitou, počínaje od 1.1.2014, na základě smlouvy uzavřené nejpozději do 30.6.2013 s osobou podle § 37h odst. 1 písm. c) tak, aby financování bylo plně zajištěno nejpozději do 1.1.2019. Právnícká osoba podle § 37h odst. 1 písm. c) stanoví příspěvky na předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů zejména v závislosti na jejich hmotnosti a složení. Bližší podmínky financování podle odst. 2 včetně minimální výše nebo způsobu výpočtu minimální výše příspěvků a způsobu finančního vypořádání po splnění povinností pro nakládání s elektroodpadem ze solárních panelů stanovilo Ministerstvo životního prostředí v souladu s ust. odstavce 4 vyhláškou č. 178/2013 Sb. Jestliže byl zákon o podporovaných zdrojích energie přijat ještě před vstupem Směrnice v účinnost, nemohl podle soudu I. stupně zákonodárce porušit povinnost nepřijímat v běhu implementační lhůty žádný předpis, který by mohl ohrozit dosažení výsledku požadovaného Směrnicí, neboť implementační lhůta dosud neběžela a je nepřipustné tuto povinnost členského státu rozšiřovat i na období, kdy dosud není legislativní proces ukončen.
6. Podle soudu I. stupně Směrnice nesměruje k ochraně zájmů provozovatelů již stávajících solárních elektráren ani v budoucnu vzniklých, nýbrž k ochraně životního prostředí a lidského zdraví. S tímto záměrem byl podle názoru soudu I. stupně zakotven do Směrnice i čl. 2, který je svým charakterem přechodným obdobím pro elektrická a elektronická zařízení spadající do kategorií uvedených v příloze I. v situaci, kdy v bodě 4 přílohy I. je uvedena spotřební elektronika

a fotovoltaické panely, které spadají do působnosti této Směrnice během přechodného období podle čl. 2 odst. 1 písm. a), tj. od 13.8.2012 do 14.8.2018. Jde o elektrická a elektronická zařízení, která jsou vyrobena nebo uvedena na trh po 13.8.2012 do 14.8.2018. Předmětné fotovoltaické panely, moduly pro FVE Holýšov, byly vyrobeny v roce 2008, proto podle soudu I. stupně nespádají do účinnosti Směrnice a žalobkyni v důsledku případného pochybení státu při provedení transpozice Směrnice tak nemohla vzniknout škoda v důsledku hrazení poplatků firmě ASEKOL Solar s.r.o. za likvidaci těchto modulů, když se Směrnice vztahuje na fotovoltaické panely vyrobené od 13.8.2012.

7. Soud I. stupně uzavřel, že nebyl naplněn předpoklad po postup podle § 13 odst. 2 OdpŠk, když žalobkyni nebyla způsobena škoda, proto žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl s odkazem na § 142 odst. 1 o.s.ř.
8. Proti rozsudku podala žalobkyně odvolání, ve kterém uplatnila odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e), g) o.s.ř. Soudu I. stupně vytkla nesprávné právní posouzení věci, zejména nesprávnou interpretaci čl. 2 Směrnice. Předmětné ustanovení není podle názoru žalobkyně ustanovením přechodným, jak dovodil soud I. stupně, a už vůbec z něj nevyplývá, že by se Směrnice měla použít pouze na spotřební elektroniku a fotovoltaické panely, které jsou vyrobeny nebo uvedeny na trh po 13.8.2012 do 14.8.2018. Ze systematiky umístění tohoto článku v rámci Směrnice, jako i z gramatického nebo teleologického výkladu lze podle názoru Žalobkyně dojít pouze k jedinému závěru, a to, že předmětné ustanovení vymezuje pouze typ e-zařízení (tedy věcné vymezení), na které se Směrnice vztahuje, datum uvedení těchto e-zařízení do provozu čl. 2 Směrnice vůbec nehraje roli. Logicky se tedy podle žalobkyně Směrnice použije na úpravu financování recyklace odpadních elektrických a elektronických zařízení (OEEZ) ze všech e-zařízení, které v čase, kdy se změnilo na OEEZ. Pokud by byl zájem evropského zákonodárce takový, že se Směrnice použije pouze a jedině na solární panely uvedené do provozu v jistém období, bylo by to ve Směrnici uvedeno. Podle názoru žalobkyně ze Směrnice vyplývá pouze jeden rozhodný den a k němu vztažené povinnosti k financování recyklace ve vztahu k odpadu z panelů, a to pro jakékoliv OEEZ. V této souvislosti žalobkyně odkázala na mail úřednice Evropské komise Marie Banti z 3.10.2005, kterou rovněž cituje soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, a podle které „historickým odpadem“ se rozumí odpad, který vznikne z výrobků dodaných na trh před 13.8.2005. Datum 13.8.2005 pro „historický odpad“ nebylo v nové Směrnici OEEZ změněno a vztahuje se nezávisle na všechny produkty: jak ty zahrnuté poprvé až novou Směrnici OEEZ, i ty, které již byly zahrnuty starou Směrnici OEEZ (Směrnice 2002/96/ES). Žalobkyně dále poukázala na časovou působnost norem EU, kdy platí, že hmotněprávní pravidel práva Evropských společenství musejí být za účelem zajištění dodržení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání vykládána tak, že se vztahují na situace, ke kterým došlo před jejich vstupem v platnost, pouze tehdy, pokud z jejich znění, cíle nebo struktury jasně vyplývá, jim musí být přiznán takový účinek. Zároveň platí, že nové pravidlo se v zásadě okamžitě použije na budoucí účinky situace, která vznikla za platnosti dřívějšího pravidla. V této souvislosti žalobkyně odkázala na judikaturu Soudního dvora EU. Nejpozději 14.2.2014 měl být mechanismus financování recyklace ve vztahu k odpadu z panelů i v České republice zcela změněn, a to tak, aby nejpozději od 14.2.2014 povinnost k financování po tomto data vzniklého odpadu z panelů uvedených na trh po 13.8.2005 byla v souladu se Směrnici přenesena na výrobce solárních panelů. Počínaje 14.2.2014 se tak veškeré právní vztahy související s financováním recyklace odpadu z panelů, jejichž změny a nově vzniklé skutečnosti, práva a povinnosti již měly řídit úpravou souladnou se Směrnici. Žalovaná tedy měla povinnost upravit vnitrostátní právní úpravu tak, aby byla se Směrnici souladná. To se ovšem nestalo a žalovaná ponechala i po 14.2.2014 v účinnosti § 37p ZoO v nezměněném znění, a to navzdory tomu, že ukládá povinnosti v rozporu se Směrnici. V důsledku toho je žalobkyně znevýhodněna, poškozována a diskriminována a vzniká jí tak škoda v zažalované výši. Konečně žalobkyně poukázala na jiná rozhodnutí soudů, kterými bylo v právně shodných kauzách žalobám

vyhověno. Zejména z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhoví.

9. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku, poukázala i na rozdílné rozhodnutí odvolacího soudu ve skutkově i právně obdobné věci.
10. Odvolací soud se nejprve zabýval návrhem žalobkyně na zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30.10.2018, č.j. 72 Co 392/2018-308, kterým odvolací soud vyzval žalobkyni k zaplacení doplatku soudního poplatku za odvolání, neboť žalobkyně za podané odvolání v projednávané věci zaplatila soudní poplatek pouze ve výši 2 000 Kč. Odvolací soud s odkazem na položku 22 odst. 1 písm. a), položku 1 odst. 1 písm. b) Sazebníku soudních poplatků soudní poplatek za podané odvolání doměřil částkou 56 438 Kč. Žalobkyně tento doplatek ve lhůtě soudem stanovené zaplatila. Žalobkyně v návrhu na zrušení předmětného usnesení resp. na vrácení přeplatku soudního poplatku argumentovala mj. usnesením Ústavního soudu ze dne 29.5.2018, sp. zn. IV. ÚS 356/18, který se vyjádřil k otázce soudního poplatku za odvolací řízení ve věcech zrušeného ust. § 11 odst. 1 písm. n) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (ZoSP). Odvolací soud vycházel při uložení povinnosti žalobkyni doplatit soudní poplatek za odvolání z judikatury Nejvyššího soudu, který např. v usnesení ze dne 27.11.2018, sp. zn. 30 Cdo 4079/2018, uzavřel, že za odvolání proti rozhodnutí soudu I. stupně ve věci samé, je-li předmětem odvolacího řízení náhrada škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, se vybere poplatek podle položky 22 bod 1 písm. a) Sazebníku soudních poplatků ve znění od 30.9.2017. Žalobkyní zmiňované rozhodnutí Ústavního soudu a v něm vyslovený názor, že nepoměr mezi výší soudního poplatku za návrh na zahájení řízení a za podání odvolání je nedůvodný, není vysloven v nálezu, ale právě jen v usnesení Ústavního soudu, a to jako tzv. obiter dictum. Ve smyslu judikatury Ústavního soudu proto není precedenčně závazný. Městský soud v obdobných věcech vychází ze znění zákona, které dosud platí a nebylo Ústavním soudem zrušeno. Z toho důvodu odvolací soud návrh žalobkyně na vrácení doměřeného soudního poplatku ve výši 56 438 Kč zamítl.
11. Poté odvolací soud po zjištění že odvolání je přípustné a bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou, že splňuje náležitosti uvedené v § 205 o.s.ř., přezkoumal napadený rozsudek podle § 212, § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
12. Soud I. stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu a ze zjištění, která z provedených důkazů mohou být podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu. Odvolací soud předesílá, že projednávaná věc se v podstatě skutkově i právně shoduje s právními případy, které již byly dříve u Městského soudu v Praze rozhodnuty např. ve věcech sp. zn. 70 Co 302/2018, 69 Co 230/2018, 51 Co 346/2018 a další. Ve všech těchto případech bylo žalobním návrhu provozovatelů fotovoltaických elektráren vyhověno.
13. Žalobkyně se na žalované domáhala zaplacení částky 1 168 750 Kč z titulu nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 OdpŠk. Zákon o odpovědnosti státu za škodu pojem nesprávný úřední postup blíže nedefinuje. Právní teorie i soudní praxe vycházejí z toho, že nesprávným úředním postupem je třeba rozumět porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, avšak neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí. Z tohoto hlediska se za nesprávný úřední postup vedoucí k odpovědnosti státu považují též vedle vydání či opožděného vydání rozhodnutí, popřípadě jiné nečinnosti státního orgánu, vady ve způsobu vedení řízení, to ovšem vždy za předpokladu, že poškozenému vznikla škoda jako majetková újma vyčíslitelná v penězích (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 7. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1851/2002, ze dne 25. 7. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1660/2005, a další). Odpovědnost státu za porušení práva Evropská unie však není totožná s odpovědností státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem ve smyslu OdpŠk. Otázkou vztahu odpovědnosti za porušení komunitárního práva a odpovědnosti za škodu podle OdpŠk se Nejvyšší soud zabýval např.

v rozhodnutí ze dne 26.9.2007 sp. zn. 25 Cdo 2064/2005, ze kterého vyplývá, že případy odpovědnosti státu za porušení norem komunitárního práva jsou postaveny na jiném skutkovém i právním základě než případy vzniku odpovědnosti státu za majetkovou újmu podle OdpŠk; odpovědnost státu za porušení komunitárního práva (nejčastěji jako důsledek vadně či nevhodně implementované směrnice do národního právního řádu) není totožná s odpovědností státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem ve smyslu OdpŠk. Z citované judikatury rovněž vyplývá, že jde-li o nárok na náhradu škody vzniklé porušením komunitárního práva, lze analogicky procesně postupovat podle OdpŠk při řešení otázek jako např. u kterého státního orgánu je nutno nárok uplatnit, v jakých lhůtách apod. V projednávané věci žalobkyně svůj nárok na náhradu škody uplatnila 13.7.2016 u Ministerstva životního prostředí jakožto ústředního orgánu státní správy ve věcech životního prostředí, do jehož působnosti spadají i záležitosti odpadového hospodářství. Nárok žalobkyně uspokojen nebyl, proto se mohla podle § 15 odst. 2 OdpŠk domáhat jeho uspokojení žalobou u soudu.

14. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně je provozovatelem solární elektrárny FVE Holýšov. Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2012/19/EU stanoví v čl. 13 povinnost členských státům zajistit, aby náklady na sběr, zpracování, využití a k životnímu prostředí šetrné odstraňování odpadu z elektrických a elektronických zařízení (OEEZ) od jiných uživatelů, než jsou domácnosti, pocházejících z výrobků uvedených na trh po 13.8.2005 financovali výrobci. Náklady spojené s odstraňováním historického odpadu, tedy OEEZ uvedenému na trh do 13.8.2005 mají financovat rovněž výrobci, členské státy však mohou jako alternativní řešení stanovit to, že za toto financování částečně nebo úplně odpovídají i uživatelé jiní, než domácnosti (Čl. 13 odst. 1. věta druhá Směrnice). Je zřejmé, že pokud jde o OEEZ uvedený na trh po 13.8.2005, mají financovat náklady na likvidaci takového odpadu výlučně výrobci a nikoliv jiné subjekty tak, jak to uvedená Směrnice umožňuje v případě historického materiálu, tedy OEEZ uvedeného na trh do 13.8.2005. Tento závěr lze dovodit nejenom jazykovým výkladem Směrnice, ale též výkladem systematickým, kdy čl. 12 odst. 4 Směrnice řeší otázku financování nákladů spojených s nakládáním s OEEZ z výrobků uvedených na trh do 13.8.2005, který označuje za historický odpad s tím, že toto financování musí být zajištěno jedním nebo více systémy, do kterých všichni výrobci působící na trhu v okamžiku vzniku příslušných nákladů přispívají poměrně, tj. podle poměru svého podílu na trhu podle druhu zařízení. Nová Směrnice nabyla účinnosti dne 13.8.2012 a nahradila původní Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2002/96/ES, ze dne 27.1.2003, která nabyla účinnosti dne 13.2.2003 a která v čl. 9 definovala historický odpad jako výrobky uvedené na trh do 13.8.2005, tedy definovala ho stejně jako čl. 13 odst. 1 věta druhá a třetí Směrnice č. 2012/19/EU.
15. Členské státy EU mají povinnost implementovat právní předpisy EU do svého právního řádu. Směrnice č. 2012/19/EU ustanovila v čl. 24 odst. 1 transpoziční datum do 14.2.2014. To znamená, že do tohoto data byla povinnost členských států, tedy i České republiky, uvedenou Směrnicí implementovat do svého právního řádu, tedy uvést právní předpisy České republiky do souladu s uvedenou Směrnicí. Česká republika sice tuto implementaci provedla, pokud jde o znění Čl. 13 Směrnice, s účinností od 1.1.2013 zák. č. 165/2012 Sb., který ve svém § 37p odst. 1 stanovil povinnost zajistit financování odděleného sběru, zpracování, využití a odstranění solárních panelů, tedy odpadu z elektrických a elektronických zařízení uvedených na trh po 1. 1. 2013, výlučně výrobcům, tedy tak, jak předpokládá čl. 13 odst. 1, věta první shora citované Směrnice. Jak však vyplývá z výše uvedeného, tato povinnost se týká pouze solárních panelů uvedených na trh po 1.1.2013, přičemž pro solární panely uvedené na trh do 1.1.2013 je stanoven odlišný režim v § 37p odst. 2 zák. č. 165/2012 Sb., který novelizoval zák. č. 185/2001 Sb. o odpadech tak, že pro solární panely uvedené na trh do 1.1.2013 zajistí financování předání ke zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů včetně plnění těchto povinností, provozovatel solární elektrárny, jejíž jsou solární panely součástí, a to prostřednictvím osoby uvedené v § 37h odst. 1 písm. c), tedy nikoli výrobce tak, aby financování bylo plně

zajištěno nejpozději do 1.1.2019. Směrnice však ukládá členským státům zajistit náklady na sběr, zpracování, využití a k životnímu prostředí šetrné odstraňování OEEZ výlučně výrobcí, a to v případě OEEZ z výrobků uvedených na trh již po 13. 8. 2005, přičemž tímto OEEZ jako historickým odpadem je třeba rozumět i solární panely. Z uvedeného je zřejmé, že pokud zákon č. 165/2012 Sb. takovouto povinnost výrobcům stanovil až pro solární panely uvedené na trh po 1.1.2013, je tato úprava v rozporu s čl. 13 Směrnice.

16. S ohledem na uvedený výklad rozhodného ustanovení unijního práva, o němž nejsou rozumné pochybnosti (srovnej náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3432/17), má odvolací soud za to, že není nezbytné položit Soudnímu dvoru EU postupem podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie předběžnou otázku formulovanou v podání žalované ze dne 26.3.2019. Z toho důvodu odvolací soud návrh žalované na přerušování řízení podle § 109 odst. 1, písm. d) o.s.ř. zamítl.
17. Lze uzavřít, že žalovaná implementovala Směrnici do tuzemského právního řádu nesprávně, čímž se dopustila nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 OdpŠk a odpovídá tak za škodu vzniklou žalobkyni zaplacením příspěvku na likvidaci elektroodpadu v zažalované výši společnosti ASEKOL Solar s.r.o. K této částce, kterou žalobkyně dle svého vyjádření již zcela uhradila, přísluší rovněž úrok z prodlení podle § 1970 o.z. ve výši stanovené v § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., když se žalovaná ocitla v prodlení po uplynutí zákonné 6 měsíční lhůty stanovené k předběžnému projednání nároku podle § 14, § 15 OdpŠk., tj. ode dne 14.1.2017.
18. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil tak, jak ve výroku III shora uvedeno.
19. S ohledem na změnu napadeného rozsudku doznal změny i výrok o nákladech řízení, který má oporu v § 142 odst. 1, § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. Zcela úspěšně žalobkyni vznikly náklady zaplacením soudního poplatku a v důsledku právního zastoupení. Zástupci žalobkyně náleží v řízení před soudem I. stupně odměna ve výši 12 980 Kč (§ 8 odst. 1, § 7 bod 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) za úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, 3x písemné vyjádření ve věci samé, účast na jednání soudu 16.4. a 25.7.2018 (§ 11 odst. 1 písm. a/, d/, g/ cit. vyhl.), odměna 6 490 Kč za sepsání návrhu na přerušování řízení a předložení předběžné otázky (§ 11 odst. 2 písm. a/, odst. 3 cit. vyhl.), dále osm režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl.) a 21 % DPH. Náklady řízení před soudem I. stupně činí celkem 120 697,50 Kč. Náklady vynaložené na sepsání výzvy k náhradě škody ze dne 30.6.2016 žalobkyni nepřísluší (§ 31 odst. 4 zák. č. 82/1998 Sb.). Odvolací soud rovněž nepřiznal advokátovi odměnu požadovanou za jednání s klientem přesahující jednu hodinu, neboť tento úkon právní služby nebyl nijak doložen.
20. Za odvolací řízení náleží advokátovi žalobkyně odměna za dva úkony právní služby po 12 980 Kč za sepsání odvolání vč. jeho doplnění a za účast na jednání odvolacího soudu, dva režijní paušály po 300 Kč a 21 % DPH. S připočtením zaplaceného soudního poplatku za odvolání ve výši 58 438 Kč činí náklady odvolacího řízení celkem 90 575,60 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání přezkoumá za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř. dovolací soud.

Praha 27. března 2019

JUDr. Lubomír Velc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ilona Jiranová